

ΜΑΡΙΑΣ

ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Ήτατική Κατάχρη
Περίνες - φοβερές - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
Αρσενικά στην Παλαιστήνη
Εκτοπισμοί κ.α

Χειρόγραφο σε 85 τετράδια
Αντιγραφή " 66 "
Κυριαρχία

Για το 3^ο τόμο
ανεκδοτό
ασημένιο
ΚΟΙΝΩΣ ΛΟΓΟΣ

• Αν συμπληρωθεί, να προσε-
θεί σαν Β' τόμος ως 23^ο (και φυ-
σικά να αγγίζει από κει και κάτω
τη περίληψη) κε τίτλο: «**Η μητέρα
μας ήταν πολύ τυχερή**»

• Έχει δημοσιευτεί στο
(εκτός από το συμπλήρωμα με
το γράμμο) στο περιοδικό της Σέκου
Απόηχους, τεύχος 23-24, Χειμώνας-
Άνοιξη 2001, σ. 225-245.

Υπάρχουν ελάχιστες διαφοροποιή-
σεις και παραδείγματα ή προσθήκες.
Έχει γίνει επέμβαση στην παραγραφο-
ποίηση και τη στίξη.

• Στο συμπλήρωμα της σ. 67
προτείνω να μπει στη σ. 57 στον
χρονολογικά αήκε.

• Τα φερόμετα των '42 στοδικά
και χειρόγραφο έχουν γίνει '43 σαν
Απόηχον.

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος μίος βρήκε
 όλους στο Καρλόβασι εκτός του Ιπποκράτη που
 ήταν στην Αλβανία, και τον Γιάννη, αωώς
 κατατάχθηκε στην αεροπορία έτσι γράβαμε κάθε
 επάφη. Όπως μάθαμε αργότερα, έγινε βαλκανικός
 στην Αθήνα και τον πιάσανε σε μίαν αποθήκη,
 με άλλους και από φυλακή σε φυλακή, στο
 τέλος τον στείλανε στην Γερμανία Όμπερο*

Η άλλη οικογένεια είναι ο πατέρας, η μητέρα,
 κόρες: Ελένη - εγώ η Μαρία, Πιπίτσα και η Ιβήνη
 Το σπίτι μας στο Καρλόβασι είναι σε κεντρικό
 δρόμο, αποστέλλεται από 2 σπίτια κολλητά, στο
 ισόγειο ένα μεγάλο μαγαζί. Απέναντι από το
 σπίτι είναι ένα μεγάλο ερσοείο, μεγάλο κτήριο
 και αρχοντικό με κολόνες μαρμαρίνες το Παζηγιάνειο
 που είχε γυρθεί το 1903. Στη δεξιά πλευρά του
 σπιτιού μας είναι το ξενοδοχείο το "Σάμιο"
 τόσες το καλύτερο του Καρλοβαίου.

Σ Τώρα με τον πόλεμο η ζωή είχε αγχωτές, πένες,
 και λαχταρές, λοιπόν είχαμε κατέβει όλοι
 και κοιμώμασταν στο μαγαζί φοβόμασταν
 για βομβαρδισμό, η γειτόνισσα με τα παιδιά της
 και τον άντρα της έρχονταν και κοιμόταν
 * - αφηγ. αρθ - τόμος

μαζί μας. Τα νέα δεν ήταν καθόλου καλά. Μαθαίναμε
 πως οι Ιταλοί μπήκαν στην Ελλάδα, στην
 Αθήνα και σε άλλα μέρη, και περιμέναμε
 και μεις να δούμε πως θα πηγαίναμε,
 μαζί από βομβαρδισμούς, σε αθήναμε τμήροι.
 Στο τέλος δεν την γλυτώσαμε ένα πρωί
 ξυπνήσαμε με μεγάλη φασαρία φωνές, τραγούδια,
 πεταχτήκαμε όλοι όρθιοι, και πήγαμε βγώ
 παράθυρο, τι τὰ δούμε το βήλο, ο δρόμος είχε
 γεμίσει Ιταλούς, το ξενοδοχείο του θείου μου
 το σπίτι όλα αυτά είχαν γεμίσει κατακλεστές,
 δυστυχία μας...

Στην πόρτα του βήλου είχε βρεθεί η Ιταλική
 σημαία και στην πόρτα υπήρχε σκοπός, εμείς
 παγώσαμε, δεν τολμούσαμε να πάμε βγώ πηγάδι
 να πάρουμε νερό, όλοι οι Καρλοβαβίτες είχαν
 φάει, αλλά βιά, βιά πήραμε θάϊρος και
 από λίγο βγαίναμε στις δουλειές μας.

Κάθε μέρα ο Στρατός, μίας ξυπνούσε με τραγούδια
 αυτοί ήταν χαρούμενοι όλο τραγούδια και
 κιθάρες ακούγες, ολη μέρα τραγουδούσανε,

Μικρή χαριτοπούλα,
 γλυκιά μελαγχρινούλα.
 Μετά λίγο καιρό άρχισε ο Στρατός μίας

καὶ οπιουθωρωουε βαθαιναρο πως οι
φανταροι μας φτανανε στην Αθινα, απο εκει
παιρνανε καικια οι Νησιωτες τα καταφερναν
και φτανανε στα σπιτια τους. Όταν ακουγαμε
και κη λαχταρουδαμε, ββαιναμε να δουμε τους
φανταρους, περιμεναμε μηπως ηταν και ο
δικος μας φανταρος, μεθα, καταλαβαινετα η
βανα μας όταν δεν τον εβλεπε τι πικρα επαιρνε.

Αυτα ολα γνονταν κατα τον Μαιο του 410.
Ενα βραδακι ηβουηω ηωρις αερα να φυαει με
θαλασσα γαλα οπως την λεγαμε, κλειμενα ολοι
στα σπιτια μας ακουμε το και κη, τακα-τουκα-τακα-
τουκα-τακα-τουκα, παιδια φωνηω μεθα στο και κη
ειπα ο Ιπποκρατης, οδες μελατανε μασι μου,
οδες τρεφαμε στο μαγαφι, το και κη εχε
πια διαβασιου, εχε ριξει αικυρα στο
Αιμανι. Τωρα περιμεναμε να δουμε απο την
εξαροπαρα τον κοβρο που περνούε, τωρα
περνούαν, βεκοταν στον βκοπο του, τα
ονοματα τους ρωτουε και μεθα φευγανε.
Σε μια σαμη ακουμε Ιπποκρατης Ζαυηης
την φωτη του αδελφου μας, ε, τοτες τρελλαθηκαμε
απο ηαρα ανοιγουμε την πορα και βρεθηκαμε
και οι τεββερις εσω, αικαλιες, φιλια. Οι

Ίταλοι τὰ φάσανε ἀλλὰ καὶ οὐτε μίαν μιλῆσανε, ὁ
 Ἰπποκράτης συνόδευε τὴν Ἄνα Παριανὸν ποῦ
 ἔρχονταν καὶ αὐτὴ βῶν ἀντρα τῆς, μὲ ἕναν
 Ἰταλὸν παῖ ἴππε μασί του καὶ τὴν πηχὸ ἔπιση
 τῆς, καὶ μυστὰ βῶν δικὸ μίαν, τὰ φάρῆς ἴσαν
 ἐκείνες εἶχαν πιάβε ἕκεινο, καὶ μίαν ἔφερε
 4 ψωμιά καὶ κρέας, καὶ καὶ ἀλλὰ. Φυλακὸ
 ὄλοι φαρμακῆνοι, μετὰ ποῦ τελείωθε τὸ φαγητὸ
 λέει ὁ ἀδελφὸς μου, μπαρτῆ μού επιτρέπεις
 νὰ καπνίσω, μὰ τώρα παιδί μου εἶμαι βωβτὸς
 ἀνδρας, ἀπὸ πόλεμο ἔρθενα, ἴσανε ἡ πρώτη
 φορά ποῦ καπνίσε μπροστὰ βῶν πατέρα του.
 Ζεῖνα να γράψω ὅτι πρὶν ἔρθουν
 οἱ Ἰταλοὶ εἶχαμε αγοράσει ἕνα ἀρνάκι θηλακὸ
 καὶ τὸ φάλαμε Νίκη αὐτὸ ἔτρεφε
 πῶν μίαν ὅπου πηγαίναμε καὶ οἱ μικρὲς
 τὸ πηγαίναν βῶν βηθλὲμο ποῦ εἶχε χορτὸ
 καὶ ἔτρωγε. Ὄταν ἦρθαν οἱ Ἰταλοὶ το κλείναμε
 καὶ αὐτὸ βῶν πλυτζαριό.

Ἐπειδὴ Ἰεκουράβηκε ὁ ἀδελφὸς μίαν ἀπὸ τὸ
 ταξίδι, ἀρξίναμε νὰ ἐκερτομάναμε πῶς θὰ
 ζήσουμε τὸ μαζὶ τοῦ μπαρτῆ μίαν
 πράγματα προῦφερε. Ἀρξίναμε νὰ πηγαίναμε
 βῶν κτήματα, εἶχαμε δικὰ μίαν βῶν Ἄνα

Παρασκευή, και οδοί μαζί προπαθήσαμε να καλλιεργούμε τα κηρία αν και δεν είμαστε γεωργοί, ο Ιπποκράτης πήρε από τον Περ τον Γιαννακό βαπούνι που έφτιαχνε αυτός και το πουλούσε βιά οπίτηα.

Άρχισε να πηγαίνει συχνά και βια ζωριά και ου εύρισκε τό έφενε οπίτηα.

Σαββάτο μια μέρα έρχεται η αβωνομία η δικιά μας και κάνει κατάχρησ όλο το βαπούνι.

Απο κάτω από την βκαλά είχαμε μια αποθηκούλα, πάει τό βαπούνι, ούτε μια πλάκα δεν μας άφησαν, πάει και τό εμπορίο.

§ Σημ, βιά ήθε και ο χειμώνας και βαδίζουμε μαζί το '41. Ένα πρωί ξυπνήσαμε με τον ζωπό της γραφομηχανής τροφιάσαμε που βρέθηκε που να φανταζόμιο πως είχε φέρει τη μηχανή κρυφά τό αδελφάκι μας Σηκώθηκα πήγα στο δωμάτιο του και έγραφε, του καλού καιρού, έγραφε Προκηρύξας και έτσι κάθε πρωί αυτό μνότανε έγραφε και το καρλόβασι είχε γεμίσει προκηρύξεις. Ο πάτερας μας κάθε πρωί ανέβαινε την μωή βκαλά και φώναζε βρέ παιδάκι μου τι κάνεις θαμιάς κίφεις όλοος και το οπίτηα μαζί.

6

§ Μια βέρα έρχεται ο Ιπποκράτης και
λέει βση βίανα ου φέρανε από την
Ικαρία κάποιον βση φυλακή και ήθελε
ένας παπλωμα, βεντόνι και βαξίλαρι. Τα
έδωσε η βίανα και κάθε βέρα που πήγαινε
και φαγκό, αυτο κρατούσε αρκετές βέρες,
ευτυχώς τον βγαίανε φρηγορα. Μετά φέρανε
και άλλον απο την Ικαρία βση φυλακή,
και το ίδιο έγινε και με αυτών.

§ Μια βέρα έρχεται ο βιπαρτίσις τρέχατος,
Ελένη, Μαρία ελάτε έξω. Εμεις τρέχατο
τροβαγμένο^{ες}. Μας λέει, μου ειπαν πως πηγαίνουν
οι Ιταλοι φυλακή τον Ιπποκράτη. Καντε ου
μπορείτε, εγω δεν μπορω να κανω τίποτα.
Και κάθεται βσω οκαλοπατι της πόρτας
εξαντημένος. Αμέως οκεφτήκαμε την κουριάδα
της αδελφής μας. Δεν είραμα ου η Ελένη
ήταν παντρεμένη, ο άντρας της ναυτικός,
με τον πόλεμο είχε βγει βση Αμερική.
Μοιπόν η κουριάδα της η Μαρία, αυτη
είχε φιλίες με Ιταλους. Αμέως, πηγαίνα
βσω οπιση της, εκεί βρισκω τον Ιταλό. Αυτός
ο Ιταλός ήφερε καλα τα Ελληνικά.
Μας παίρνει και πηγαίουμε βση φυλακή

εμένα και την Μαρία, μας άνοιξε
και πηγαίνω εγώ βέβα στο κελί.

Το τι κάρδια έκανα εκείνη την βυφή
μου φαίνεται τρομερό, ήταν η πρώτη
επαφή με την φυλακή. Αφού ο Ιπποκράτης

μου έλεγε πότες τώρα να με παρηγορηθείς;
Τέλος μου είπε διάφορα άλλα, τώρα δεν
θυμάμαι. Τον κρατιότανε δυο μέρες και τον

βγαδανε. Τον κατηγορούσαν ότι πήγε στο μέγαλο
Καρδούβασι που ήταν η ελληνική αστυνομία
και εκεί είχαν φυλακίσει^{ει} τον Γριδάκη
και δήλωνε ότι του πήγε ο Ιπποκράτης

καταβίδια και άνοιξε την πόρτα και
έφυγε και ούτε τον ξαναβρήκανε πια.
§ Τώρα άρχισε ο Ιπποκράτης και γύρισε
κάθε μέρα στα δωμάτια είχε φέρει και

πολύ γραφο στο σπίτι, στο δωμάτιο που
κοιμότανε, είχε τρία παράθυρα και έβαζε
κουβέρτες στα παράθυρα και έρχονταν

δυο φίλοι του και γράφανε όλη την
νύχτα.
Εμείς, ο μπαμπάς τον μαλώναμε "δεν
έκείντεσαι πως είπατε τριγυρισμένοι από
Ιταλούς;" Αυτός τα δικά του. Είχε ήπει

για καλά στην αντίσταση.

§ Ηρθε η άνοιξη του '41.

Αποφασίσαμε να πάμε στην εφοχή με αφορμή που καλλιεργούσαμε τα κηφάρια.

Πήγαμε, στο χωριό της Αγίας Παρασκευής είχε ένα καλύβι ορθικά μεγάλο και όμορφο. Τακτοποιηθήκαμε εκεί αλλά και μέσα στο χωριό, κάτω από μια ελιά

κάνανε ένα τσαρδακι δηλαδή ένα δωμάτιο με ξύλα από δέντρα και πλατάνια έγινε ωραίο. Απέψω βαλάνο ένα τραπέζι και είχαμε ένα γραβιόφωνο και όλη την ημέρα σχεδόν το είχαμε και είπατε.

Εγώ πήγα να συνέρχαι στο Καρόβακι εφοχή.

§ Μια μέρα μου λέει ο Ιπποκράτης: «Μαρία έλα να πάμε από το γραφείο του Πολιτικού να πάρουμε ένα γραβιόφωνο». Όταν πήγαμε στο γραφείο μου λέει: «Κάτσε εδώ», εγώ κάθησα και τόν περιμένα.

Βγαίνει με ένα βαλιτσάκι στο χέρι και μου το δίνει, και ευθεία για την εφοχή.

Στο δωμάτιο που βρίσκονταν μωβτούς μας έδεσαν, «βλέπω γραβιόφωνο», έλεγε κι ο

Ιπποκράτης " Πρέπει να το διακredάσουμε και
 λίγο" φράσατε στο κρηνα, παρε ειδηα στο
 τσαρδακι, ρηπαίνουρε μεθα και μου παίρνει
 ο Ιπποκράτης το βαλιτωάκι και τι έβραδε
 απο μεθα; ανεις μου γραφούφωνα, γραφούφωνα,
 αχ τι μου έκανες, ματι με κορούιδεφες,
 Εκείνη την εποχή ο κόσμος γέμισε
 προκυρηφεις και ετσι αρχισαμε. απο εφω
 ειεις βαφασε το γραφούφωνα και ο Ιπποκράτης
 έφραφε ετιν ρηφανα.

Ο Ιπποκράτης κοιμόντανε στο τσαρδακι και
 ειεις οι άλλοι στο καλύβι. Ενα βραδυ
 ριας λει και ειεις 4 αδελφες, "μεινετε
 στο τσαρδακι εγω θα πάω που εφω
 δουλειά, και θα γυρίω γρηγορα." Περιμειναμε,
 και μες "τιωρα θα γυρίει, τιωρα θα ρθει." Του
 να φανει, ρηπικαμε μεθα στο τσαρδακι
 και ριας βρηκε το πρωι καθιστες και
 περιμειναμε. Ναιτος κατα τις 10 το πρωι
 γελαβτος και φουφουμένος. Δεν του ειπαμε τι-
 ποτα, τι να του πεις; Αυτο ριας το κανε
 βυφνα. Αλλωστε και οι γοεις ριας και
 αυτοι δεν ρηδουσαν, μονον βορθουσανε.
 Ερρσαν ετιν εφωχή ο Γιαννης Ζαφειρης,

αυτός ήταν ταχυκόσ Μία φορά μίας έρχεται
 ένας νέος, είπε ότι τόν έστειλαν από τόν
 Βαθύ να τόν κρύψωμε στην έφορη μου
 ήθελε να περάσει στην Μ. Ανατολή. Ήταν
 αφιματικός και τόν έλεγον ξενονώντα. Καίθησε
 μιά μιά μιά βδομάδα μέχρι να βρεθεί βάρκα
 για να τόν περάσουν. Τα καταφέρανε και
 τόν περάσανε, είχε έρθει και ο Μαλαγαίτης
 μιά μέρα. Σε μιά ακρη στο κτήρια είχε
 πολλούς θάμνους και βράχια μαζί είχε
 επάγει τόν κοντορέφια από δίπλα. Είχε
 πέσει στο κτήρια και γέμισε εκείνη η
 πλευρά βράχια και θάμνους. Μία μέρα
 τόν ηρθε του μπαρμπά και πήγε και
 έβαλε φωτιά στους θάμνους. Ευτυχώς εκείνη
 τή στιγμή ηρθε ο Ιπποκράτης και αβια είδε
 τή φωτιά έσπεξε και γέμισε τα χέρια
 που είχε κρύψει. Ευτυχώς δεν κήκε τίποτα.
 Έτσι πέρασε τόν καλοκαίρι του '41 και
 όταν πήρε τόν κρύο γυρίσαμε στο Καρόβατο.
 Ο Αγιώνας είχε φουντωθεί για καλό. Ο
 Ιπποκράτης γύρισε για γυρία και για
 Καρόβατο. Το σπίτι ήταν γεμάτο προκηρυξίς,
 είχαμε βρή βαλα έναν καναπέ απάνω

ε

βτόν καναπέ είχαμε βαλει 2 βεγάλα
 μαξιλαρια. Κάτω από τὰ μαξιλαρια, είχαμε
 βαλει τὴς προκηρύξεις ὅλοι το βέραμε.
 Μία Κυριακή βέβηρι εώγαμε. Ποτέ
 δεν περιμέναμε τὸν Ιπποκράτη, γιατί δεν ερχόταν
 βτὴν ώρα του. Μόνο τὸ κρατούμε το φαγού.
 Τὸν ώρα λοιπὸν που τρώγαμε έρχεται ἡ θεία
 μου, τὸ πατέρα μου ἡ αδελφή - Βδοκίσα
 τὶ κανεζοῦ μὸς λέει, και ετρέφε αὐτὸ τὸ
 φόβο της, λένε πως ένας Ζαΐμης πυροβοήθησε
 έναν σταλό. Τὴς λέω και γω, πως βτὸ
 βόι μας, δεν εβουλο μαγαυροβγαίτες, μὰ ἡ
 καρμένη ἡ θεία μας εκλεγε. Είεις ὅλοι
 καταλαβαμε. Ὅλοι τρομοκρατημένοι, βηκωθικανε
 ἀπὸ το τραπέζι, ἀλλες βηκῶναν τα πιαιτα,
 εἰω τρέψω βτὴν βοίλοι, παίρνω ἀπὸ τὸν
 καναπέ ὅδες τὴς προκηρύξεις και πηγαίνω
 βτὸ τζακι που δεν ηταν για ζῦλα, και γὰρ ὁ
 κάρβουνα. Πῶνω μέσα τὴς προκηρύξεις
 και με τὴν τσιμπίδα, αὐτὴς πῆραν ἀβέως
 φωτιά. βτα φρηγορα φωνέψανε. Μέχρι νὰ
 τελειώσω με τὸ τζακι, βηκῶνω τα ματια
 μου και βλέπω ἀπὸ το παραθυράκι
 του τζακιού, τὸ βπιτὴ νὰ ειναι κυκλωμένο

από σταύους με τα όπλα. Μέχρι να γυρίσω
 να το πω στους αδελφούς, φωτίζει η πόρτα
 και το σπίτι γεμίζει σταύους. Ο διοικητής
 παίρνει επιείκη να τον πιάω στο πάνω σπίτι
 αδελφός την Ελένη μαζί το Ιωάννη. Μοιπόν
 ανεβαίνουμε στο πάνω των πηχών βέβαια τα
 δωμάτια, βήκωνα τις κουβέρτες και έβλεπε
 από κάτω από τα κρεβάτια. Ή ένα δωμάτιο
 είχαμε ένα μεγάλο λιπολούλο και από πάνω
 στρώματα και ποπλωμένα, βέβαια με
 μια κουβέρτα. Με ρωτάει ο σταύος τι είναι
 αυτό. Εγώ βήκωνα την κουβέρτα, είδε τα
 στρώματα, και του λέω να τα κατεβάλω,
 αυτός μου είπε όχι. Μετά κατεβίκαμε όλοι
 συγκεντρωθήκαμε στην τραπέζα και μας
 λένε πια με μια φυλακή. Ετοιμάσαμε λίγα
 πράγματα και μας βγαίνουν έξω, όλη την
 οικογένεια. Ο εφοβός γέματος βρατό μας
 βάζουν στο μέσο, και τραβάνε μαζί το
 Μέγαρο. Το Μέγαρο ήταν ένα μεγάλο
 κτήριο, εκεί ήταν η αβυνοβία και η
 φυλακή. Μας πήγαν με τα πόδια, γιατί
 δεν ήταν και πολύ μακριά, κόβιος
 γέματος ο εφοβός και εμείς καρμωτές